

МОМИЧЕ НА ПАРЧЕТА

GIRL IN PIECES

Copyright © Kathleen Glasgow, 2018

© Марина Стефанова, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайн на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2025

ISBN: 978-954-28-5268-1

КАТЛИЙН ГЛАЗГОУ

**МОМИЧЕ
НА
ПАРЧЕТА**

Превод от английски:
Марина Стефанова

@ciela

тази книга е
е за скърбящите

тази книга
е за изоставените

тази книга
е за всяка опустошена душа,
къято търси дом

ПЪРВА ЧАСТ

Нищо не ще спечеля с тялото, в което живея.

Star – Бели

Също като тюленче цялата съм бяла. Ръцете ми са дебело обинтовани до лактите и тежат като сопи. Бедрата ми също са обинтовани. Бели превръзки се подават от крачолите на късите панталони, които сестра Ейва измъкна от кашона с изгубени вещи зад сестринския пост.

Като сирак пристигнах тук без дрехи. Като сирак бях увита в чаршаф и оставена на моравата на болница „Риджънс“ в мразовитата лапавица и снега, докато кръвта ми се процеждаше през чаршафа на цветя.

Охранителят, който ме откри, лъхаше на ментолови цигари и блудкаво кафе от машината. От ноздрите му надничаеше гора от завити бели косъмчета.

Той възкликна:

– Пресвета майчице! Какво ти се е случило, малката?

Майка ми не дойде да ме вземе.

Но запомних звездите онази нощ. Приличаха на поръсена по небето сол. Сякаш някой бе разсипал солницата по тъмна покривка.

Тази случайна красота ме докосна. Мислех, че е последното нещо, което ще видя, преди да умра върху студена, мокра трева.

Момичетата тук правят опити да ме разприказват. Искат да знаят какво, кое, как се е случило. Всеки ден слушам техните истории по време на Групова, на обяд, по Приложно, на закуска, на вечеря, до безкрай. Думите, които се леят от устата им без почивка, черните им спомени. Истории, които те разяждат отвътре, които те обръщат с хастара навън. И момичетата не могат да спрат – говорят ли, говорят.

Аз съм изрязала всички думи. Бяха препълнили душата ми.

В стая съм с Луиза. Луиза е по-голяма, а косата ѝ се стеле по гърба като същински разбушуван океан от червено и златно. Толкова е гъста, че Луиза не може да я обуздае нито с плитки и кокчета, нито с ластички. Косата ѝ ухае на ягоди. Луиза мирише по-хубаво от което и да е друго момиче. Мога да я вдишвам до безкрай.

Първата ми нощ тук, когато вдигна блузата, за да се преоблече за лягане, в мига преди буйната коса да покрие тялото като защитна мантия, ги видях, всичките ги видях и сърцето ми се сви.

Тя каза:

– Не се плаши, мъниче.

Не бях уплашена. Просто за пръв път виждах някой друг с кожа като моята.

Всяка НАША минута е ПРЕДВАРИТЕЛНО РАЗПРЕДЕЛЕНА. СТАВАМЕ в шест. До седем без петнайсет прием поизстинало кафе или разреден сок. Разполагаме с половин час да мажем крема сирене върху бейгъли с вкус на велпапе, да тъпчем усти с бледи яйца и да поглъщаме овесени ядки на бучки. В седем и петнайсет ни е позволено да вземем душ по стаите. Бани-те нямат врати и не знам от какво са направени огледалата, но със сигурност не са от стъкло – докато си миеш зъбите или се решиш, лицето ти се отразява мътно и мъгляво. Ако държиш да си избъръснеш краката, трябва да присъства сестра или санитар, но никой не иска да го наблюдават, така че се разхождаме космати като Йети. В осем и половина вече сме в Групова и тогава историите започват да се леят, леят се и сълзи, някои момичета крещят, някои момичета стенат, а аз само си седя ли, седя и онова ужасно момиче с развалени зъби, Блу, всеки ден ми вика:

– Днес ще проговориш ли, Мълчаливке? Да чуем какво има за казване Мълчаливката днес, а, Каспър?

Каспър я предупреждава да престане. Каспър ни подканя да дишаме, да направим акордеон, като разперим ръце съвсем, съвсем докрай, а после ги съберем навътре, навътре, а после ги разперим навън, навън, навън и не ни ли става по-добре, като дишаме? Лекарствата са след Груповата, после Отдых, после обяд, след това Приложно и Индивидуални, това е, когато седиш с лекаря да си поплачеш още малко, после в пет е вечерята, когато сервират още поизстинала храна и още Блу:

– Обичаш ли макарони със сирене, Мълчаливке? Кога ще ти махат превръзките?

Следва Отдых. След Отдиха имаме Телефонен разговор и пак рев.

Идва девет часът с още лекарства и сме по леглата. Момичетата мрънкат и дрънкат за графика, храната, за Групова, хапчетата, всичко, но на мен не ми пука. Има ядене, имам легло, топло е, имам подслон и съм в безопасност.

И не съм мълчаливка.

Джен Ш. е от тия с порезните рани – къси белези, подобни на клонки, се точат нагоре-надолу по ръцете и краката ѝ. Носи лъскави спортни шорти, по-висока е от всички освен Док Дули. Дриблира с невидима баскетболна топка нагоре-надолу по коридора. Стреля към невидим кош. Франси е човешки игленик. Боде кожата си с куки за плетене, клечки, карфици, каквото ѝ попадне. Има гневен поглед и често плюе по пода. Саша е подута от сълзи дебелана, плаче по време на Групова, плаче, докато се храним, плаче в стаята си. Сълзите ѝ нямат пресушаване. Разрезите ѝ са чисти – напречни бледочервени щрихи, които гравират ръцете. Тя не натиска много. Айсис се гори. Грапави кръгли издатинки осейват ръцете ѝ. По време на Групова дочух нещо за въжета, братовчеди и мазе, но някак успях да изключа, като усилих музиката в главата си. Блу е изключителен случай, има от всичко по малко – кофти татко, проядени от пикото зъби, белези от цигари, разрези от бръснач. Линда/Кейти/Къдълс носи бабешки пеньоари. Пантофите ѝ смърдят. Личностите ѝ са твърде много, за да успяваме да ги следим, всичките ѝ белези са откътре при личностите ѝ. Не знам защо е с нас, но е тук. На вечеря се случва да омаже лицето си с картофено пюре. Понякога без причина повръща. Дори когато е съвсем неподвижна, знаем, че в тялото ѝ се случва какво ли не и че то е кофти.

Навън познавам хора като нея. Избягвам я.

Понякога не мога да дишам в това забравено от Бога място, сякаш дробовете ми са пълни с пясък. Не разбирам какво се случва. Твърде дълго бях на студено и на открито. Не разбирам чистите чаршафи, ухаещото масло, храната пред мен в столовата – вълшебна и току-що приготвена. Паникьосвам се, разтрепервам се, задушавам се и Луиза се приближава до мен в ъгъла на стаята, където съм се завряла. Дъхът ѝ е като ментов чай. Слага длан на бузата ми, от което потрепвам. Казва:

– Мъниче, тук си сред свои.

В СТАЯТА Е ТВЪРДЕ ТИХО, ЗАТОВА НОЩЕМ СЕ СКИТАМ ПО КОРИ-
ДОРИТЕ. Гърдите ме стягат. Влача се.

Навсякъде е твърде тихо. Прокарвам пръст по стените.
Минават часове. Обмислят да ме сложат на приспивателни,
след като раните ми зараснат и ми спрат антибиотиците, но
аз не искам. Трябва да съм будна и нащрек.

Той може да е навсякъде. Може да е тук.

Луиза е като царица. Тук е от цяла вечност. Вика ми:

– Бях първа тук, още откакто отвориха това място, мамка му.

Все пише нещо в черно-бяла тетрадка; никога не идва на Групова. Повечето момичета са облечени с раздърпани анцузи и тениски, но Луиза се кипри всеки ден – черен чорапогащник и лъскави балеринки, ефектни рокли от чети-ресетте, купени от магазин втора ръка, а косата ѝ е винаги вдигната в префърцунена прическа. Куфарите ѝ са пълни с шалчета, ефирни нощнички, кремообразни сенки за очи, кървавочервени червила. Луиза е като посетител, който няма намерение да си тръгне.

Разказва ми, че пее в банда.

– Тревожността ми обаче – обяснява меко тя, – тя пречи.

Луиза прогаря концентрични кръгове по корема си. По вътрешната страна на ръцете ѝ се плъзгат нишки като коренища. Краката ѝ са обгорени и нарязани чисто и внимателно, на мотиви. Гърбът ѝ е покрит с татуировки.

На Луиза вече ѝ свършва мястото.

КАСПЪР винаги започва Групова по един и същи начин. Упражнението дишане тип акордеон, разтягането на шията, протягане към пръстите на краката. Каспър е дребна и мека. Носи сабо с елфски токчета, които не тракат. Обувките на останалите лекари тропат дори по килима. Тя е бледа. Очите ѝ са грамадни, кръгли и наситеносини. По Каспър няма нищо ръбато.

Тя ни оглежда и лицето ѝ се успокоява в мила усмивка.
Казва:

– Работата ви е да се грижите за себе си. Всички сме тук, за да се оправим, нали?

Което значи – всички в момента сме зле.

Това обаче вече си го знаем.